

kan opfattes saaledes, som om det paalaa Regjer-
 ingen ved enhver saadan tilbagevendende Gjen-
 nemsynsfrists Indtræden at føre et nyt, om
 jeg saa maa sige, stringent Bevis for Nød-
 vendigheden og Rigtigheden af den hele Or-
 ganisation, der bestaar, med de dertil knyttede
 Lønninger. Jeg tror, at den engang indførte
 Orden i Reglen maa forudsættes som staaende,
 saaledes at Grunden til de Forandringer, der
 deri skulle gøres, maa paavises i de enkelte
 Tilfælde; det maa være nye fremkomne Mo-
 menter, som her maa komme i Betragtning,
 og jeg skal navnlig indrømme, at det hele
 Spørgsmaal om Sædberegningen og Indfly-
 delsen af dens Uffjæffelse er et saadant sær-
 ligt Moment; men jeg mener rigtignok ogsaa,
 at man noget maa tage Hensyn til denne Sæd-
 beregnings Eksistens, saaledes at man meget
 vanskelig vil kunne forsvare at fastsætte Løn-
 ningen uden alt Hensyn til Sæden. Ligele-
 des tror jeg ogsaa, at man, naar der ikke kan
 paavises ganske særlige Grunde, meget vanske-
 ligt vil kunne forsvare en Nedsættelse af de
 Maximallønninger, som tidligere vare fastsatte.
 Jeg kjender det Frugtesløse i ved en anden Behand-
 ling at komme ind paa en virkelig dybtgaaende Un-
 dersøgelse af Realiteten i disse enkelte Spørgsmaal.
 Det er derfor som sagt et mere almindeligt
 Forbehold, jeg tager, og jeg gjør gjældende den
 Forskjel, som jeg mener, at der maa erkjendes
 for at være haade for Thinget og for Mini-
 steren mellem de Tilfælde, hvor Ministeren
 begjærer en Forhøielse af de tidligere Løn-
 ninger, og de Tilfælde, hvor Udvalget for-
 langer disses Nedsættelse. Jeg indrømmer
 villigt, at Thinget er den Stærkere, hvor
 Ministeren efter Forholdenes hele Udvikling
 tror at maatte begjære en Forhøielse; men jeg
 haaber dog, at man paa den anden Side vil
 erkjende, at der er en Berettigelse for Mini-
 steren til at gjøre Modstand der, hvor man
 forlanger en Nedsættelse, som han ikke finder
 forsvarlig. Disse almindelige Bemærkninger
 er det, jeg har troet at burde fremhæve for
 at hævde min Stilling, med Hensyn til den
 Forhandling, som jeg jo skal have den Ære
 at have med Udvalget. Det ærede Thing
 og Udvalget maa være overbeviste om, at jeg
 gjerne ønsker at faa denne Sag ført igjennem

i Mindelighed, men der er dog en Grændse
 for de Indrømmelser, som man med Billighed
 kan forlange, at Ministeren skal gjøre, for at
 naa dette Maal. I det Hele kan jeg ikke
 negte — jeg veed ikke, om det er, fordi det
 er min Lov, der her forhandles — at det
 forekommer mig, som jeg ogsaa har tilladt mig
 at sige Udvalget, at Udvalget har taget meget
 haardt paa de forskjellige Lønninger, som
 behandles i nærværende Lovforslag. Dette
 gjælder f. Ex. med Hensyn til § 7, hvor jeg
 iøvrigt indrømmer, at, naar man ikke vil give
 mig mere, maa jeg finde mig i det. De
 Bestyrelsesforhold, som der er Spørgs-
 maal om, navnlig f. Ex. ved Bridesløjelille,
 ere saa alvorlige og saa vanskelige, at jeg ikke
 havde troet, at man der vilde knappe af i det
 Forslag, der var gjort; det er ogsaa fore-
 kommet mig, at der netop i saadanne isolerede
 Bygninger som de store Straffeanstalter, hvor
 det forholder sig ganske anderledes med Bed-
 kommendes Embedsbolig, end naar en Em-
 bedsmænd ellers har en hel Embedsbolig for
 sig, dog virkelig kunde være Grund til at fra-
 falde den iøvrigt i Lønningslovene hjemlede
 Forpligtelse for Embedsmændene til indenfor
 visse Grændser selv at have Bedligeholdelses-
 pligten. Reparationen af de Bøvelser paa
 Bridesløjelille f. Ex., som ere anviste den Paa-
 gjældende, der bor der, vil være en meget
 ringe Gjenstand for det Offentlige ved den
 almindelige Bedligeholdelse af Anstaltens Byg-
 ninger, hvortil det ikke er saa let for den,
 der bor derude, at skulle besørge denne Art
 af Arbejde. — Hvad Lægeforholdene angaar,
 da kom vi jo ved Conferencen i Udvalget ikke
 ind paa Enkelthederne, fordi Forhandlingerne
 dengang væsentlig dreiede sig om det alminde-
 lige Spørgsmaal, som den meget ærede Ord-
 fører ogsaa har fremhævet, om det var rigtigt
 at fastholde Embedslægerne, saaledes som efter
 den nuggjældende Lovgivning. Jeg fremhævede
 dengang ved Stiden af de andre Betragtninger,
 som af den ærede Ordfører ere fremdragne, et
 Moment, som jeg tror har nogen Interesse,
 og det var dette, at den Pensionsbyrde, som
 der her er Spørgsmaal om som Følge af
 den kongelige Ansættelse, efter min Mening
 er en Pensionsbyrde, som for Staten falder